

Arrest

nr. 51 532 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 21 juni 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Uw dochter, L.(...) A.(...) (OV 5.831.781), werkte actief mee aan de lokale verkiezingen van september 2005. Zij zou zowel in het kieslokaal als nadien thuis door bepaalde personen geslagen geweest zijn. U bevond zich toen op uw werk en zou enkel de blauwe plekken gezien hebben op haar lichaam. Uw dochter en uw echtgenote K.(...) A.(...)(OV 5.831.783) doken onder bij uw schoonbroer. Tijdens hun afwezigheid werd ook u geslagen door mensen die bij u langskwamen en die naar uw vrouw en uw dochter vroegen. Nadien voelde u zich onwel en kreeg u een hartaanval. Uw dochter en uw vrouw besloten het land te verlaten en vertrokken op 15 oktober 2005 uit Armenië. Ondertussen werd u verzorgd door uw zus in Armenië, bij wie u ook verbleef gedurende een drietal jaren. Nadien verbleef u bij uw broer in Rostov (Rusland). Toen uw broer overleed, keerde u terug naar Armenië. U verbleef nog enkele maanden in Jerevan en besloot het land te verlaten. Vanuit Tbilisi (Georgië) nam u op 16 december 2009 het vliegtuig naar Kiev, van waaruit u met een minibus verder reisde naar België. U vroeg op 22 december 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de motieven die werden aangehaald door uw dochter A.(...) L.(...) (OV 5.831.781) in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p.6). Aangezien in hoofde van uw dochter een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op basis van het bedrieglijke karakter van haar asielrelaas, kan voor u evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De algehele geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt bovendien op bijkomende wijze ondermijnd door de tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote en uw dochter. Zo stelde u in verband met de verkiezingen van september 2005 dat u niet bent gaan stemmen, dat u dat nog nooit in uw leven had gedaan en dat u niet eens wist "hoe het eruit zag" (CGVS p.6). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat u toen wel bent gaan stemmen maar dat zij zelf niet was gegaan omdat ze ziek was (CGVS K.(...) p.1). Uw dochter verklaarde dan weer dat haar moeder wel degelijk is gaan kiezen (CGVS L.(...) p.5). Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote als zou u wel degelijk uw stem hebben uitgebracht die dag, kon u geen uitleg geven voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p.6), waardoor deze dan ook overeind blijft staan.

Verder, in verband met de problemen die jullie ondervonden zouden hebben na deze verkiezingen, beweerden uw echtgenote en uw dochter dat er brand werd gesticht in jullie kelder en dat jullie toen alle drie in huis aanwezig waren (CGVS K.(...) p.2, CGVS L.(...) p. 6,7,8), terwijl u zelf ontkende dat er ooit brand gesticht werd in uw woning na de verkiezingen (CGVS p.7). Geconfronteerd met de verklaringen van uw dochter en uw echtgenote, zei u dat u hier niets van wist, dat u toen bent weggegaan. U vroeg zich bovendien af waarom men zoiets zou gedaan hebben en opperde dat men misschien brand gesticht zou hebben op het moment dat u ziek was. U kon er verder niets op zeggen (CGVS p.7), waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan.

Voorts verklaarden zowel uw echtgenote als uw dochter dat u werd geslagen in uw woning na de verkiezingen en dat uw echtgenote toen zelf ook geslagen werd (CGVS L.(...) p.8, CGVS K.(...) p.3). Uit uw versie van deze feiten blijkt echter dat u nooit werd geslagen in het bijzijn van uw echtgenote. Meer nog, u beweerde dat u na de verkiezingen enkel geslagen zou geweest zijn op het moment dat uw dochter en uw echtgenote al bij uw schoonbroer verbleven (CGVS p.7).

Door hogervernoemde tegenstrijdigheden en vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen.

Wat de door u aangehaalde vrees voor vervolging betreft in Armenië, dient bovendien gewezen te worden op het feit dat deze niet te rijmen valt met het feit dat u nog vier jaar hebt gewacht alvorens het land te verlaten en met het feit dat u zelfs enkele keren, tijdens en na uw verblijf bij uw broer in Rostov, op vrijwillige basis naar Armenië bent teruggekeerd.

Op basis van voorgaande conclusies dient dan ook te worden vastgesteld dat in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan weerhouden worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegde, vermogen niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen en kunnen voorgaande appreciatie bijgevolg ook niet wijzigen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw militair boekje bevatten immers enkel persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. Uw voornaamste identiteitsdocument, namelijk uw Armeens paspoort, werd volgens u ingehouden door de mensen die u naar België brachten (CGVS p.5). Het niet kunnen voorleggen van dit document brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang. Door het ontbreken van uw paspoort kan er immers geen uitsluitel gegeven worden over waar u voor uw vertrek naar België verbleven heeft en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat in hoofde van uw echtgenote, K.(...) A.(...)(OV 5.831.783), op 18 april 2006 besloten werd tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift wijst verzoeker op het gebrek aan eenheid van rechtspraak tussen de Franstalige en de Nederlandstalige Kamers en hij vraagt om die reden dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de partijen. Bijgevolg dient op de vraag van de verzoekende partij niet te worden ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker stelt dat er tevens een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij wenst "*in volheid van rechtsmacht*" te worden gehoord over de tegenstrijdigheden met zijn dochter en echtgenote. Verzoeker wijst er nog op dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet geboden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker verwijst naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Verzoeker oppert dat er een schending van artikel 6 van het EVRM zou bestaan wanneer de beslissing niet in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zou worden getoetst. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker besluit dat dit in het kader van de volheid van rechtsmacht dient te worden gecontroleerd.

3.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of -beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat -beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*,

2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.6. wordt gesteld.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog op geen enkele wijze betreft op de concrete motieven van de bestreden beslissing. In casu werden verscheidene tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote en dochter, waardoor er niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker verduidelijkt niet hoe het feit dat hij hierover *“in volheid van rechtsmacht”* zou worden gehoord, deze manifeste tegenstrijdigheden zou kunnen opheffen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3.6. Verzoeker vermeldt in zijn betoog *“bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid”*, maar in zijn verzoekschrift kan geen enkel citaat uit noch verwijzing naar dergelijk rapport worden gevonden. Verzoekers blote bewering dat zijn leven in gevaar is, is van elke ernst ontdaan en is niet in het minst bij machte de pertinente motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas schraagt ten volle het besluit dat verzoeker in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet als vluchteling kan worden erkend. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 en van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN